

АЛАДИН

Био једном неки сиромашни кројач који је имао сина беспосличара, по имену Аладин. Узалуд је несрећни човек чинио све не би ли га приволео неком послу, јер се момак на све то оглушавао. Добри човек је био толико незадовољан да је од једа умро.

Неки чаробњак, тобожњи трговац, годинама је трагао за дечаком, кројачевим сином по имену Аладин. Тај дечак би за њега пронашао чаробну лампу. Када је једног дана чуо како неки другари зову Аладина по имену, чаробњак га упита: „Јеси ли ти Аладин, кројачев син?“ „Јесам, али отац ми је умро.“

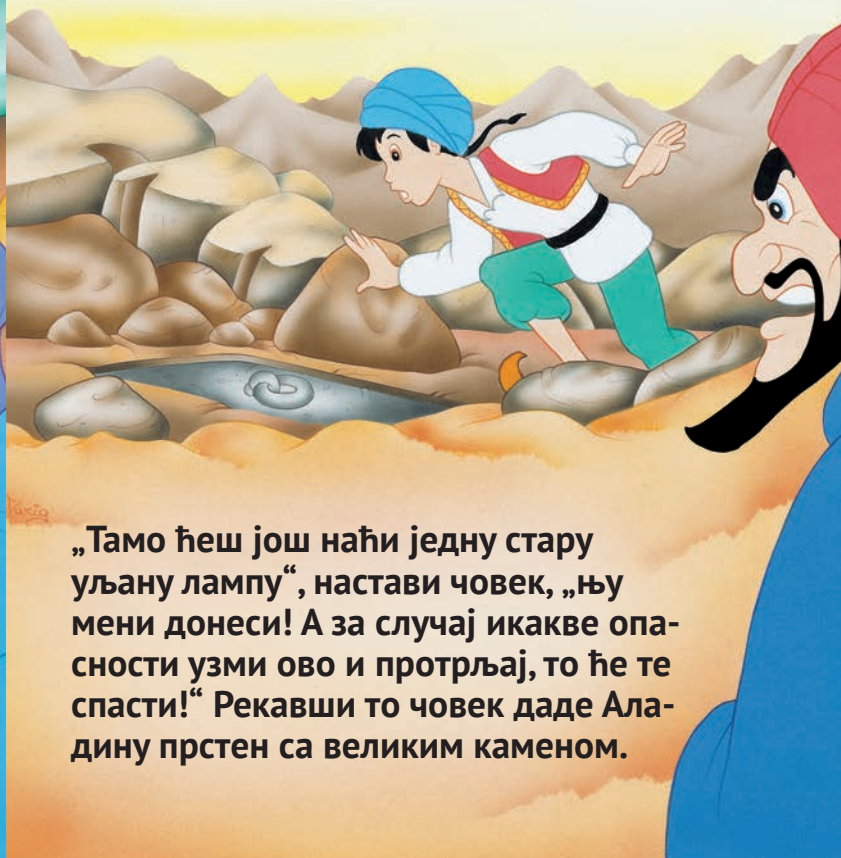

Чаробњак стаде тобоже плакати, правећи се да је он брат несрећног кројача. „А како ти је мајка? Дај јој ове паре и реци да ћу је сутра посетити. Силно желим да је упознам!“, рече човек.

Чаробњак и пред мајком понови исту кукњаву. Она беше зачуђена јер од мужа никада није чула да има брата... „А Аладин? Прихваташ ли, снајо, да се ја о њему старам? Направићу од њега богатог трговца!“ Мајка и син радосно пристадоше.

Тобожњи трговац обуче Аладина у ново рухо од главе до пете и крену са њим пешице у поље. Кад су стигли до неког брежуљка, човек разгрну камење и Аладин угледа мермерну плочу са бакарном алком. „Овде се налази читаво једно благо. Сиђи доле, и све ће бити твоје!“, рече он Аладину.

„Тамо ћеш још наћи једну стару уљану лампу“, настави човек, „њу мени донеси! А за случај икакве опасности узми ово и протрљај, то ће те спасти!“ Рекавши то човек даде Аладину прстен са великим каменом.

Када је кренуо ка излазу, чаробњак затражи да му најпре дода лампу. Аладину то беше сумњиво па одби да га послуша, а чаробњак онда затвори излаз и остави га доле заробљеног.

Аладин сиђе и у подземљу угледа дрвеће прекривено воћем, за које помисли да је од обојеног стакла. То је у ствари било драго камење. Дечак њиме напуни џепове у намери да му послуже за игру, и тада угледа стару лампу.